

Sygn. akt VIII C 466/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 466/19

UZASADNIENIE

W dniu 19 grudnia 2018 roku powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wytoczył przeciwko pozwanej W. S. powództwo o zapłatę kwoty 5.109,40 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 6 września 2016 roku z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki nr (...). Pożyczkodawca dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz (...) we W., który następnie w dniu 8 września 2016 roku zbył tę wierzytelność na rzecz powoda. Pozwana nie spłaciła swojego zobowiązania, na skutek czego umowa została wypowiedziana i z dniem 13 września 2018 roku zadłużenie stało się wymagalne.

(pozew 4-5v.)

W dniu 15 stycznia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła, aby kiedykolwiek otrzymała kwotę pożyczki akcentując, iż fakt wywiązania się przez pożyczkodawcę z umowy nie został w sprawie wykazany.

(nakaz zapłaty k. 30, sprzeciw k. 33-34v.)

Na rozprawie w dniu 16 lipca 2019 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 49)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana W. S. w dniu 6 września 2016 roku zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy zawartej umowy pierwotny wierzyciel zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki w wysokości 5.000 zł na okres od dnia 6 września 2016 roku do dnia 6 września 2019 roku. Pożyczka miała zostać udostępniona poprzez przelew dokonany przez pożyczkodawcę w terminie do 3 dni roboczych na rachunek pozwanej w (...) Oddział (...) w Ł. o nr 96 1020 (...) (...). Kwotę pożyczki pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami w wysokości 804,91 zł (10% w stosunku rocznym) oraz opłatą operacyjną w wysokości 5.000 zł, które stanowiły całkowity koszt pożyczki, w 36 miesięcznych ratach, płatnych w kwocie po 300,16 zł każda, w terminie do dnia 6-go każdego miesiąca, przy czym termin wymagalności pierwszej raty ustalono na dzień 6 października 2016 roku. W przypadku, gdy suma rat przekraczała całkowitą kwotę do zapłaty, ostatnia rata ulegała pomniejszeniu o powstałą różnicę. Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części, pożyczkodawca był uprawniony naliczać odsetki umowne (karne), których stopa została oznaczona, jako równa dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. W razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat lub powstania zaległości przekraczających sumę dwóch pełnych rat, pożyczkodawca był uprawniony do rozwiązania za wypowiedzeniem umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie następowało po uprzednim pisemnym wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(umowa pożyczki k. 16-23, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód E. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej W. S. wynikająca z zawartej przez nią w dniu 6 września 2016 roku umowy pożyczki nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej, nie przedłożył bowiem do akt sprawy ani umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) we W., ani też pierwotnej umowy cesji jaka miała zostać rzekomo zawarta pomiędzy pożyczkodawcą a (...) we W.. Do akt sprawy nie zostały również złożone wyciągi z w/w umów cesji, czy też załączniki precyzujące wierzytelności nimi objęte. Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi przy tym, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy pismo z dnia 16 września 2016 roku informujące o zmianie rachunku do spłat pożyczki, które to pismo może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanej, ani faktu jej nabycia przez powoda. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego

w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W świetle przeprowadzonych rozważań jedynie na marginesie podnieść należy, że powód nie wykazał, iż umowa pożyczki została przez pierwotnego wierzyciela wykonana. Powód oparł żądanie pozwu na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W realiach przedmiotowej umowy pożyczka miała zostać udostępniona poprzez przelew dokonany przez pożyczkodawcę w terminie do 3 dni roboczych na rachunek pozwanej w (...) Oddział (...) w Ł. o nr 96 1020 (...) (...). Powyższe oznacza, iż samo podpisanie umowy przez pozwaną nie przesądzało jeszcze o tym, że pożyczkę otrzyma. Skoro tak, to powinnością powoda było wykazanie ponad wszelką wątpliwość, że pożyczkodawca spełnił umówione świadczenie na rzecz pozwanej, zwłaszcza, iż fakt ten był wprost kategorycznie kwestionowany przez W. S.. Pomimo zarzutów pozwanej powód nie przedłożył żadnego dokumentu, który wykonanie umowy przez pożyczkodawcę by potwierdzał. Nie budzi przy tym wątpliwości, że dowodu na wypłatę pożyczki nie mogą stanowić kserokopie pism z k. 12-13 oraz k. 14-15 (odpowiednio wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy), które mogą być postrzegane wyłącznie w kategoriach dokumentów prywatnych (por. wyrok SO z dnia 28 stycznia 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt III Ca 1873/18).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycielność względem pozwanej ani, że pozwana posiada legitymację bierną wobec nieudowodnienia wypłaty jej kwoty pożyczki. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycielność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości wobec zrealizowania umowy przez pożyczkodawcę. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycielności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzycielność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), nie zrobił zaś tego ani w pozwie ani w odpowiedzi na sprzeciw, w którym pozwana wprost negowała legitymację procesową stron.

Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 1.817 zł, na którą złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł.